

Mál nr. 302/2017
M
og váttryggingafélagið V vegna slysáttryggingar launþega A.

Krafa um bætur úr slysáttryggingu launþega. Tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004

Gögn.

1. Málskot, mótttekið 18. september 2017, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V, dags. 29. september 2017, ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

M var á leið heim úr vinnu þann 23. janúar 2015 þegar hún féll fram fyrir sig í hálku. Bar hún fyrir sig hendur og meiddist á hægri úlnlið. M leitaði samdægurs á slysa- og bráðadeild Landspítala og var greind með tognun á úlnlið. Vegna þráláttra verkja fór M í segulómun 6. mars 2015 sem sýndi ekkert sem gat skýrt verki í úlnliðnum. Sterum var sprautað í úlnliðinn 26. mars 2015 og aftur 2. ágúst 2016 án árangurs auk þess sem bólgueyðandi lyf voru reynd. M fór aftur í segulómun 8. nóvember 2016 sem aftur sýndi ekki ástæður verkja. Tjónið var tilkynnt til V þann 28. apríl 2017. V hafnaði bótaskyldu með tölvupósti dags. 4. maí 2017 á þeim forsendum að tjónið hafi verið tilkynnt eftir að ársfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. váttryggingarsamningalaga nr. 30/2004 var liðinn.

M telur að allt of snemmt hafi verið að beita 1. mgr. 124. gr. váttryggingarsamningalaga þar sem M hafi lengi verið að reyna að fá bót meina sinna og hafi haft væntingar um að meðferðir bæru árangur og að úlnliðurinn myndi lagast að fullu. Það hafi ekki verið fyrr en í skoðun í mars 2017 sem ljóst hafi verið að meiðslin væru varanleg og því sé ekki unnt að beita 1. mgr. 124. gr. framangreindra laga.

Í bréfi V frá 29. september 2017 kemur fram að M hafi haft mikil óþægindi frá úlnliðnum allt frá slysdegi og verið í ýmsum meðferðum án þess að fá bata. Félagið líti svo á að ári eftir slys hafi M mátt vera ljós atvik sem krafa hennar um bætur út slysáttryggingu launþega er reist á. Tilkynningarfrestur hafi því hafist þann 23. janúar 2016 og hafi því verið liðinn þegar tilkynning barst félaginu þann 28. apríl 2017.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um tímamarkið þar sem M eru ljós atvik sem krafa hennar um bætur úr slysáttryggingu launþega er reist á, sbr. orðalag 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga. M féll í hálku þann 23. janúar 2015 og bar fyrir sig hendur með þeim afleiðingum að hún tognaði á úlnlið. Almennt mátti M gera ráð fyrir að jafna sig á áverkanum en sú varð ekki raunin, þrátt fyrir ýmiss konar rannsóknir og meðferð. Hún fór í myndatöku í mars 2015 sem skýrði ekki verki og sterasprautu síðar í sama mánuði. Verkir voru viðvarandi og fékk hún aftur sterasprautu 2. ágúst 2016 og fór svo í segulómun þann 8. nóvember 2016, sem enn sýndi ekkert sem skýrt gæti verkina. M fór enn í skoðun 17. mars 2017 þar sem fram kom að hún væri þreifiaum víða í hægri hendi. Að mati nefndarinnar er það í fyrsta lagi við sterasprautu, sem gefin var 2. ágúst 2016, sem M má vera ljóst að afleiðingar slyssins gætu verið varanlegar og því ber að miða við að M hafi fyrst þá fengið vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Árs tilkynningarfrestur, skv. 1. mgr. 124. gr. váttryggingarsamningalaga nr. 30/2004, var því ekki liðinn þegar tilkynning barst V þann 28. apríl 2017 og á M því rétt til bóta úr slysáttryggingu launþega, sem A var með hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysáttryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík 28. nóvember 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir, lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson hdl.

Jón Magnússon hrl.